

բուն վրայ մէկիկ մէկիկ բաւական դիմացկուն խոտեր կ'հիւսէ. այնպիսի երկար ու յոգնեցընող աշխատանք մը՝ որ անբաւ համբերութիւն ու անչափ երկայնամտութիւն կ'պահանջէ: Բոյնին միայն գաւիթը կամ խողովակաձեւ ճեմելիքը տասուերկու տասուերեք՝ մինչեւ տասնըհինգ ոտնաչափ երկայնութիւն ունի գէպի ջրին երեսը կախուած, եւ դուռը վարէն, այնպէս որ մէջը մանողը գէպի վեր պիտի ելնէ: Վերի ծայրը ուռած քսակի կամ քիմիական եղջիւրի կնամանի: Երբեմն մէկ ծառէն հինգ վեց հատ այսպիսի բոյներ կախուած կ'լինին»:

Լըվայեան ճանապարհորդը Աիրիկէի թռչունները ստորագրած ժամանակը: մանր թռչուններու միաբանական բոյները կըստորագրէ, որ յիրաւի զարմանալի բան է.

«Ահագին հովանոցի ձեռով ծառ մը տեսայ, կըսէ, որոյ ծածքին տակը երեքհարիւր բոյնէն աւելի կար: Կտրել տուի այն ծառն ու սայլի մը վրայ դրած քովս բերի, կացինով մը կտրեցի ծածքը, տեսայ որ պոսման ըսուած խոտը ժողվելով ու մէկտեղ բերելով՝

այնպէս հիւսուած է որ անկարելի է անձրեւէ թրջուիլը: Այս հիւսուածքը իբր թէ շէնքին գլխաւոր մարդակներուն ու գերաններուն կապն է. ամէն թռչուն անոր տակը՝ գէպի ծայրերը՝ իրեն բոյնը կշինէ. վերի կտորը պարապ կմնայ. բայց այն ալ անօգուտ չէ, վասն զի միւս ծայրերէն բարձր լինելով՝ բոլոր բոյները կ'աշտապանէ: Մէկ խօսքով, մեծ կակ տան մը ծածք է այն անկանոն կլոր ձեւով հովանոցը, որոյ բոլոր ծայրերը կամ շրջանակը զարդարուած են խիտ առ խիտ բոյներով:

«Ամէն մէկ բոյնը իրեք չորս բթաչափ մեծութիւն ունի, որ թռչնոյն համար բաւական է. եւ որովհետեւ այն բոյները քովէ քով են՝ մէկ շէնքի պէս կերեւան, եւ միայն փոքրիկ բացուածքով մը կ'բաժնուին՝ որ բոյնին դուռն է. շատ անգամ երեք բոյն մէկ դուռ ունին. բոյներուն մէկը ներքը, երկուքը երկու կողմը: Այն ծածքին տակը 520 սենեակ կար. ըսել է թէ 640 թռչուն էր ամէնը՝ թէ որ ամէն մէկուն մէջ մէկ արու ու մէկ էգ ենթադրեմք»:

ՆՈՐԱՏԻՊ ՄԱՏԵԱՆ

Ի ԳՐԱՍԵՆԵԿԻ ԽԱԼԻՊԵԱՆ ՈՒՍՈՒՄՆԱՐԱՆԻՆ ԱԶԳԻՍ ՀԱՅՈՑ

ԲԱՌԳԻՐԻՔ ՀԱՅ.-ԳԱՂՂԻԱՐԷՆ

Գերապատիւ Ամբրոսիոս Վարդապետին այս նոր երկասիրութիւնը վաղուց փափաքելի եղած էր այն ամենայն ուսումնասիրաց որ գաղղիարէն լեզուն կուզեն ըստ արժանոյն սովորի՝ իրենց ազգային լեզուին օգնութեամբը:

Այսպիսի բառգիրք մը որ թէ գրաբառին եւ թէ աշխարհաբառին գրեթէ ամէն բառերն ու գլխաւոր եւ հարկաւոր ոճերը կըրովանդակէ, անով ալ աւելի հաճոյ պիտի լինի անշուշտ մերազնեայց որ դիւրատար եւ դիւրագին է, տիպը պայծառ, եւ տառերը յստակ:

Այժմու հրատարակուածը առաջին մասն է. երկրորդը, այսինքն Գաղղիարէն ու Հայերէն մասը, տպագրուելու վրայ է նոյնպէս եւ նոյն դրիւք ի Փարիզ՝ հեղինակին աչքին առջեւը:

Գինն է 3 ռուպլի 50 ֆոփ. արծաթ:

